

vil ikke have dig! Nej, naar en saadan Nedlæggelse er sket, er det, fordi disse Folk selv have følt Rigtigheden deraf, og paa samme Maade har det været i dette Tilfælde. Hvis det overhovedet var rigtigt at tage Alberti til Justitsminister, var det, fordi man maatte mene, at hans Dygtighed var upaatvivlelig, og at hans Hæderlighed og de øvrige Egenskaber, som kvalificere Folk til at være Ministre, ligeledes vare upaatvivlelige. I saa Tilfælde burde man fornuftigvis som altid have haft den Tillid, som man altid har haft, at Manden selv vilde kunne bedømme, hvorvidt hans private Bestillinger vare forenelige med hans Ministerstilling, eller om det ikke var rigtigere at indskrænke dem eller ganske nedlægge dem, saa i den Henseende kan der intet siges.

Men hvad de Herrer end ville mene om dette, vil jeg dog bemærke, at det er fuldstændig fejl, naar man siger, at det til Evidens er godtgjort, at hvis jeg, da jeg skulde danne mit Ministerium, havde forlangt som en Betingelse for, at Alberti skulde overtage Justitsministerposten, at han skulde trække sig tilbage fra sine andre Bestillinger, var han aldrig bleven Justitsminister. Jeg forstaar ikke det ærede Medlem fra Thisted, for saa uskyldig er han dog ikke. Han maa dog kende de politiske Forhold og vide, at det havde intet gjort til Sagen. Hvis jeg havde forlangt det, og han havde nægtet det, saa vilde jeg naturligvis ikke have fundet mig i det; men saa maatte jeg selv være forsvunden. At forhindre Alberti i at blive Justitsminister tror jeg ikke havde ladet sig gøre, thi han var jo nødvendig efter den givne Situation.

Det ærede Medlem fra Thisted paa-stod dernæst, at Albertis Hæderlighed var der allerede den Gang noget galt ved. Det ærede Medlem sagde, at det var ikke rigtigt, hvad Ordføreren for Flertallet ytrede, at der ingen var, der tvivlede om Albertis Hæderlighed, da han blev Minister. „Det er absolut ikke rigtigt“, sagde han; „der var mange, som tvivlede, stærkt endogsaa, og blandt dem var jeg“. Ja, man kan jo tvivle om alting, men det er dog egentlig en lille Modsigelse at sige, at man tvivler om en Mands Hæderlighed. Der er dér ingen Mellemgang. Enten er

en Mand hæderlig eller ikke hæderlig, og at man har nogen Tvivl, kan kun betyde, at man synes, der er kommet noget frem, og ikke rigtig ved, hvad det er. Men saa byder Pligten enhver hæderlig Mand at sige: Ja, der kan være nogen Tvivl; men da der ikke er oplyst noget, da der ikke er kommet noget frem, maa Manden anses for hæderlig, indtil det modsatte er bevist. Man maa ikke her gaa paa løse Tvivl; vi maa sige: om denne Mand er der intet bevist; der er ikke en Gang nogen stærk Sandsynlighed for, at han skulde være uhæderlig, og som Følge deraf har jeg en Pligt til i alle Livets Forhold, ogsaa i mine Tanker, at anse ham for hæderlig. Og det er nu sandt, hvad Ordføreren sagde i Begyndelsen af sin Tale, at alle den Gang vare overbeviste om Albertis Hæderlighed. Man kan sige meget ondt om Folk — det har jeg selv tidt prøvet — og ogsaa om den nuværende fungerende højtærede Konseilspræsident; men jeg tror, ingen vil sige om ham, at han vilde optage en uhæderlig Mand i sit Ministerium. Jeg tror, at hvis han havde vidst, at Alberti var uhæderlig — det var han jo; hans Bedragerier begyndte længe før —, var han, hvad jeg end havde sagt og gjort, ikke gaaet ind derpaa, og det samme tror jeg om mine andre ærede Kolleger. Og jeg vil dernæst sige, at Vælgerne i Køge dog ogsaa maa have anset Alberti for en hæderlig Mand, og hele Reformpartiet, hele Venstrepartiet maa ogsaa den Gang have anset ham derfor. Men ikke nok dermed. Alberti havde ogsaa talrige intime politiske og personlige Venner, i ethvert Tilfælde politiske Venner, ikke blot Venstremænd, men ogsaa Højremænd. Jeg minder saaledes om hans stærke politiske Forbindelser i Landstinget. Jeg kom sammen med Alberti i Huse, hvis Døre, det er jeg overbevist om, aldrig vilde have staaet aabne for nogen, som ikke var en hæderlig Mand.

Dette er derfor atter Eftersnak. Den Gang var der ingen, der vidste det. Jeg tror saa godt om den ærede Folketingsmand fra Thisted, at han ikke vil komme med nogen Insinuation. En af hans Kolleger har jo nylig talt om, at vi bør undgaa, naar vi tale her i Tinget, at fremsætte ubeviselige Insinuationer. Men selv om jeg ikke troede saa godt om det ærede